

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně:

zastoupená advokátem Mgr. Michalem Mazlem
se sídlem Belgická 276/20, Praha 2

proti

žalovanému:

Ministerstvo financí
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím ministryně financí ze dne 14. 12. 2020, č. j. MF-22945/2020/48-36,

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně financí ze dne 14. 12. 2020, č. j. MF-22945/2020/48-36, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to do rukou zástupce žalobkyně Mgr. Michala Mazla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministryně financí (dále též „druhostupňový správní orgán“ či „ministryně financí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „prvostupňový správní orgán“ či „ministerstvo financí“) ze dne 5. 11. 2020, č. j. MF-22945/2020/48-27, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informace dle § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“).
2. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatný skutkový stav:
3. Žalobkyně žádostí ze dne 14. 8. 2020 požadovala po ministerstvu financí zaslání kopie Jednacího protokolu pro evidenci utajovaných informací z roku 2001, konkrétně kopii titulní strany desek a dvojstrany (levé části se sloupci 1 – 7 a pravé části se sloupci 8 – 16) Jednacího protokolu, na kterém jsou uvedeny položky s pořadovým číslem 100 – 120.
4. Národní bezpečnostní úřad ve stanovisku ze dne 7. 9. 2020, č. j. 5855/2020-NBÚ/80, uvedl, že záleží toliko na uvážení ministerstva financí, zdali bude ve věci při odmítnutí žádosti aplikovat § 7 či § 8a anebo § 11 odst. 4 písm. c) informačního zákona, případně se rozhodne žádosti vyhovět.
5. Ministerstvo financí žádost žalobkyně odmítlo, jelikož dospělo k názoru, že požadované informace nelze poskytnout, jelikož se na ně vztahuje ustanovení § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) a § 7 informačního zákona. Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že žalobkyně požaduje poskytnout informace, (konkrétní části jednacího protokolu pro evidenci utajovaných informací z roku 2011 – pro stupeň utajení Vyhrazené, Důvěrné a Tajné). Jednací protokol je dle § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 529/2005 Sb., o administrativní bezpečnosti a o registrech utajovaných informací, ve znění rozhodném (dále jen „vyhláška“) tzv. administrativní pomůckou. Prvostupňový správní orgán připomněl, že jednací protokol je utajovanou informací ve stupni V - Vyhrazené a je zařazen pod bod 2 přílohy č. 18 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., proto je utajen jako celek a nelze poskytovat ani jeho část. Prvostupňový správní orgán v postavení povinného subjektu není v rámci plnění úkolů agendy spjaté s informačním zákonem oprávněn hodnotit, zda je podřazení informace pod konkrétní položku seznamu dle nařízení vlády č. 522/2005 Sb., v souladu s právní úpravou; takové posouzení totiž náleží Národnímu bezpečnostnímu úřadu. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že vzhledem k tomu, že požadované informace jsou utajovanými informacemi, nelze v tomto případě provádět test proporcionality a zvažovat, zda právo na informace by nemělo mít přednost před skutečností, že je požadovaná informace označena jako utajovaná. Jednací protokol je stěžejním dokumentem pro evidenci utajovaných informací, tudíž obsahuje vymezení věci tak, aby byla vystižena podstata utajovaných dokumentů. Obsahuje totiž zásadní část utajované informace, která byla zaslána odpovědné osobě s cílem seznámit výhradně adresáty této informace s riziky ohrožujícími zájmy státu; jedná se přitom o rizika vlivového působení cizí moci, legálních obchodních aktivit směřujících proti dlouhodobým hospodářským a strategickým cílům státu, lobbingu atp. Jednací protokol obsahuje konkrétní informace o rizikových subjektech (názvy společností atp.), dále informace o předmětu zájmu (sledované kauzy) zpravodajských služeb České republiky a osob a jejich prioritách. Poskytuje tak kompletní přehled o všech přichozích a zpracovávaných dokumentech, včetně časové posloupnosti sledovaných kauz. Jeho poskytnutí by mohlo vést k ohrožení činnosti zpravodajských služeb České republiky a osob jednajících v jejich prospěch, čímž by mohlo dojít k narušení důležitých obchodních či politických jednání České republiky s cizí mocí. Prvostupňový správní orgán pak uzavřel, že žalobkyně se domáhá poskytnutí informací, které nelze z podstaty věci poskytnout dle § 7 informačního zákona.

6. Žalobkyně s prvostupňovým správním rozhodnutím nesouhlasila, proto proti němu podala rozklad. Ministryně financí v žalobou napadeném rozhodnutí rozklad zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila s tím, že se zcela ztotožnila s jím zaujatým právním posouzením věci. Shodně rovněž uvedla, že žalobkyně není oprávněna činit závěry ohledně zařazení jednacích protokolů pod bod 2 přílohy č. 18 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., když k takovému uvážení je povolán Národní bezpečnostní úřad, který tak učinil.

II.

Obsah žaloby, vyjádření správního orgánu, další vyjádření účastníků

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že považuje obě správní rozhodnutí za nezákonná, neboť jimi došlo k upřednostnění domnělé ochrany utajovaných informací před ústavně zakotveným právem žalobkyně na informace.
3. Konkrétně žalobkyně namítala, že jednací protokol nesplňuje formální znaky utajované informace ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích, nýbrž je toliko administrativní pomůckou. Nesouhlasila proto s posouzením správních orgánů, že by jednací protokoly podléhaly režimu utajení (viz § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky. Taktéž namítala, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, zdali původce utajované informace splnil povinnosti týkající se označení a prověřování důvodů pro utajení utajované informace ve smyslu ustanovení § 21 a násl. zákona o ochraně utajovaných informací. Navíc poukázala na v odůvodnění správních orgánů použitou formulaci, že jednací protokol: „*obsahuje tedy zásadní část utajované informace, která byla zaslána odpovědné osobě, a to např. zpravodajskými službami České republiky*“; takto formulované odůvodnění měla pro nekonkrétnost za nepřezkoumatelné.
4. Taktéž sporovala materiální znak utajované informace, jelikož z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu by mělo zveřejnění požadované informace vést k poškození významných ekonomických zájmů České republiky nebo Evropské unie nebo jejího členského státu, nebo k narušení důležitých obchodních nebo politických jednání České republiky s cizí mocí, zejména s ohledem na časový aspekt věci, když jednací protokol pochází z roku 2001. Správní orgány vůbec nezkoumaly potencialitu ohrožení trvalého narušení vztahu k požadovaným částem jednacího protokolu. V žalobou napadených rozhodnutích rovněž absentují důvody, pro které požadovaná informace vyžaduje utajení.
5. Dále žalobkyně namítala, že žalobou napadená rozhodnutí vykazují prvky libovůle, jelikož vyvolávají pochybnosti veřejnosti o tom, či zájmy jsou tímto postupem chráněny. Uvedla, že soudní judikatura klade důraz na provedení testu tzv. veřejného zájmu, z něhož musí být zjevné, na základě jakých úvah dostal při rozhodování přednost zájem na ochraně informací před zájmem veřejnosti na přístupu k informacím. Žalobkyně nepopírala, že v případech, kdy je zcela zjevné, že je nutno chránit určitou informaci (např. z důvodu jejího utajení), není povinný subjekt nucen provést test proporcionality, nicméně tato skutečnost v dané věci nenastala.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí zruší a žalovanému přikáže, aby žalobkyni byly ve lhůtě stanovené soudem poskytnuty požadované informace.
7. Ministryně financí ve svém vyjádření ze dne 26. 3. 2021 s odkazem na odůvodnění žalobou napadené rozhodnutí odmítla veškeré žalobní námitky. Poté na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 93/2020- 24, v němž městský soud přisvědčil správnímu orgánu, že je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a vyznačil stupeň jejího utajení.
8. Dle ministryně financí by bylo poskytování utajovaných informací státními institucemi nebezpečným precedentem a popřením smyslu zákona o ochraně utajovaných informací a v rozporu s důležitými zájmy České republiky případně by bylo pro tyto zájmy nevýhodné.

Shodu s prvopisem provedla: Sylvie Kosková

9. K námitce nedostatku formálních náležitostí požadované informace zopakovala, že jednací protokol je v souladu s nařízením vlády č. 522/2005 Sb., utajen ve stupni utajení - Vyhrazené. Formální stránka, tj. vyznačení stupně utajení byla na základě podnětu žalobkyně přezkoumávána Národním bezpečnostním úřadem, který zde neshledal žádné pochybení. Navíc utajovaná informace je správně v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací utajena jako celek.
10. Taktéž žalobní námitka nedostatečného odůvodnění je dle ministryně financí zcela nedůvodná, jelikož z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zcela jasně seznatelné důvody, na základě kterých bylo vydáno, a zároveň jím byly vypořádány veškeré rozkladové námitky.
11. Ministryně financí navrhla žalobu zamítnout.
12. Žalobkyně v replice ze dne 22. 4. 2021 s odkazem na webové stránky Národního bezpečnostního úřadu uvedla, že příloha č. 18 k nařízení vlády č. 522/2005 Sb., na jejímž právním základě správní orgán administrativní pomůcky utajuje, se vztahuje výhradně k činnosti (působnosti) zpravodajských služeb České republiky, což ministerstvo financí není.
13. Ministryně financí pak reagovala podáním ze dne 29. 12. 2022 tak, že informaci zveřejněnou na stránkách Národního bezpečnostního úřadu nepovažuje za závazný právní názor, kterým by se byl povinen řídit. Nadto se tato informace na stránkách Národního bezpečnostního úřadu již nevyskytuje.

III.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
15. Soud o žalobě jednal bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup akceptovali. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu, neboť z něj při přezkumu zákonnosti správního rozhodnutí vychází a správním spisem se dokazování neprovádí, zejména za situace, kdy v řízení nebyla sporována věrohodnost podkladů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).
16. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Podle § 7 věta první informačního zákona *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.*
18. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací *pro účely tohoto zákona se rozumí utajovanou informací informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyřazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevyhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).*
19. Podle § 2 písm. f) zákona o ochraně utajovaných informací *pro účely tohoto zákona se rozumí původcem utajované informace orgán státu, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, u nichž utajovaná informace vznikla, nebo Úřad průmyslového vlastnictví podle § 70 odst. 4.*
20. Podle § 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací *utajovaná informace se klasifikuje stupněm utajení vyhrazené, jestliže její vyřazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevyhodné pro zájmy České republiky.*
21. Podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací *na informaci, která naplňuje znaky § 4 a je uvedena v seznamu utajovaných informací, je původce povinen vyznačit svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku, není-li dále stanoveno jinak.*

Shodu s prvopisem provedla: Sylvie Kosková

22. Podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací *vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení. Bez souhlasu původce nebo poskytlující cizí moci nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen.*
23. Bod 2 přílohy č. 18 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., je nazván „*Seznam utajovaných informací v oblasti působnosti zpravodajských služeb České republiky*“ a pod bodem 2. je uvedena položka: *Administrativní pomůcky k evidenci utajovaných informací.*
24. Soud předně upozorňuje, že všichni členové senátu 5 A Městského soudu v Praze se s utajovanou informací (jednacím protokolem) seznámili, o čemž byly učiněny záznamy do spisu na č. l. 63, 64 (srov. právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 2 Azs 17/2022-60).
25. Co se týče podstatného skutkového stavu věci, není mezi účastníky dané věci sporné, a rovněž tak ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán je povinným subjektem k poskytnutí informace ve smyslu informačního zákona, a zároveň je i původcem požadované informace dle § 2 písm. f) zákona o ochraně utajovaných informací. Naopak sporným v dané věci je, zda žalobkyně požadované informace splňují jak formální, tak materiální znaky utajené informace.
26. Soud konstatuje, že z bohaté soudní judikatury i z odborné literatury vyplývá, že při odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 15 ve spojení s § 7 informačního zákona se musí povinný subjekt, který je zároveň v postavení původce požadované informace, přezkoumatelným způsobem vypořádat s důvody odmítnutí žádosti a objasnit proč požadovaná informace naplňuje formální i materiální podmínky zákonem předpokládaného utajení (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 10 As 241/2021–26, bod 14; Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 371–378). Přičemž předpokladem pro naplnění formálního znaku utajované informace je (i) její zaznamenání na jakémkoliv nosiči; (ii) její označení za utajovanou; a (iii) její uvedení na seznamu obsaženém v nařízení vlády. A jelikož tyto znaky by samy o sobě nevypovídaly o přiměřenosti omezení dotčeného základního práva na informaci, je nutno dále hodnotit i tzv. materiální znak utajované informace. Tento materiální znak pak spočívá i v jen potenciálním riziku požadované informace, že by její vyzrazení či zneužití mohlo způsobit újmu zájmu České republiky nebo pro něj bylo nevýhodné dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací.
27. K otázce formálních znaků utajované informace – jednacího protokolu soud konstatuje následující. Ze správního spisu je zřejmé splnění jeho první podmínky, tj. zaznamenání informace na nosiči, jelikož jednací protokol je zachycen v listinné podobě. Rovněž tak je dána podmínka řádného označení informace stupněm utajení V – vyhrazené, neboť na listinách byl tento stupeň utajení vyznačen. K třetí podmínce soud uvádí, že jednací protokol zajisté je administrativní pomůckou, jejímž prostřednictvím se zachycují (evidují) dokumenty (i utajené), jež jsou vyhotovovány v rámci činnosti správních orgánů. Nicméně žalobkyně má pravdu, když namítá, že se ministryně financí s její rozkladovou námitkou spočívající v nesprávném podřazení informace pod příslušnou položku seznamu nařízení vlády přezkoumatelným způsobem nevypořádala. Z odůvodnění druhostupňového (ani prvostupňového) rozhodnutí totiž nevyplývá žádné vysvětlení důvodů, které ministerstvo financí vedly k tomuto, že podřadilo jednací protokol pod bod 2 přílohy č. 18 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., byť žalobkyně poukazovala na skutečnost, že tato příloha č. 18 není vyhrazena pro úkony (informace) ministerstva financí, nýbrž již dle svého označení jako „*Seznam utajovaných informací v oblasti působnosti zpravodajských služeb České republiky*“, by měla být vyhrazena jen pro (úkony) informace v gesci zpravodajských služeb České republiky. V nyní posuzované věci správní orgány skutečnost týkající propojenosti požadované informace s Národním bezpečnostním úřadem a jeho případnou roli při vytváření informace konkrétně ve svých rozhodnutích netvrdily, toliko v obecné rovině argumentovaly tím, že by zveřejněním požadovaných informací mohlo dojít i k ohrožení činnosti zpravodajských služeb

České republiky a osob jednajících v jejich prospěch. Správní orgány se s v pořadí třetí žalobkyní sporovanou podmínkou formálního znaku vypořádaly natolik strohým způsobem, že z něj soud nezjistil žádné bližší přezkoumatelné úvahy, které je k podřazení utajené informace pod příslušnou položku v seznamu vedly, tudíž soud shledal vypořádání formálních znaků informace správními orgány za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

28. Taktéž v případě materiálního znaku utajované informace soud shledal námitku žalobkyně spočívající v jeho absenci, za důvodnou. Soud předně odkazuje na aktuální judikaturu správních soudů, zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 10 As 241/2021–26, ze dne 20. 7. 2023, č. j. 3 As 100/2021 – 41, v němž tento soud ve skutkově a právně obdobné věci akcentoval roli původce informace v rámci řízení podle informačního zákona, když v bodě [20] uvedl: „*[k]oncepce zákona o ochraně utajovaných informací je v zásadě postavena na principu odpovědnosti původce informace za stanovení stupně jejího utajení. Ustanovení § 21 odst. 1 tohoto zákona ukládá původci, aby na informaci, která naplňuje znaky § 4, vyznačil svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku. Ustanovení § 22 odst. 2 nedovoluje vyznačený stupeň utajení bez souhlasu původce změnit nebo zrušit. Původce je však povinen prověřovat, zda důvody pro utajení i nadále trvají a zjišťí-li, že pominuly, je povinen neprodleně stupeň utajení změnit nebo zrušit (§ 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací) a provedenou změnu či zrušení neprodleně oznámit všem adresátům utajované informace. Pokud původce za utajovanou označí informaci, která znaky pro utajení nespĺňuje, anebo naopak na informaci, která znaky pro utajení splňuje, stupeň utajení nevyznačí, případně neprodleně nezmění či nezruší stupeň utajení poté, co se důvody pro utajení změnilly nebo pominuly a tuto změnu či zrušení neprodleně neoznámí adresátům informace, dopustí se přestupku (srov. skutkové podstaty přestupků uvedených v § 153 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací). Naopak fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že změní nebo zruší stupeň utajení bez souhlasu původce [srov. § 149 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací].“*
29. V dané věci prvostupňový správní orgán, potažmo i druhostupňový správní orgán, nedostal své povinnosti původce informace, když výslovně odmítl znovu posoudit, zda utajovaná informace splňuje všechny znaky pro utajení. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že správní orgány zřejmě přehlédly i tvrzení Národního bezpečnostního úřadu ve stanovisku ze dne 7. 9. 2020, č. j. 5855/2020-NBÚ/80, kde úřad správní orgány upozornil na to, že záleží toliko na uvážení ministerstva financí (původce informací), jak věc posoudí a rozhodne. Soud tedy uzavírá, že původce informace - ministerstvo financí je povinen nejprve přistoupit k posouzení toho, zdali žalobkyní požadovaná informace i nadále splňuje všechny znaky utajení; jinými slovy, zdali tak důvody pro její utajení stále trvají, a teprve poté musí uvážít, lze-li požadovanou informaci žalobkyní poskytnout či nikoli; nebude-li pak požadovaná informace poskytnuta, je zapotřebí v odůvodnění rozhodnutí řádným a přezkoumatelným způsobem uvést a vypořádat naplnění jak formálních, tak materiálních znaků informace (viz bod [23] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 3 As 100/2021 – 41). Soud ještě k materiálním znakům utajované informace dodává, že z žalobou napadeného rozhodnutí musí být zřejmé i to, v čem spočívá riziko možného ohrožení činnosti zpravodajských služeb České republiky a osob jednajících v její prospěch, v případě vyzrazení utajované informace; a k jakému narušení či zmaření zpravodajskými službami dlouhodobě sledovaných kauz, a k poškození příp. jakých významných ekonomických zájmů České republiky či k narušení, jakých důležitých obchodních nebo politických jednání České republiky s cizí mocí by v dané věci mohlo dojít vyzrazením informace. Správní orgány ve svých rozhodnutích se s materiálním znakem utajované informace vypořádaly opět natolik stroze a kuse, že zůstalo *de facto* jen u teoretického výčtu kritérií tohoto znaku (dokonce i na výběr danou formulací), aniž by byly podpořeny přezkoumatelnými úvahami, jak k těmto závěrům správní orgány dospěly. Správní orgány jsou při odůvodňování svých rozhodnutí samozřejmě povinny postupovat tak, aby případně nevyzradily podstatu obsahu utajované informace. Soud nad to upozorňuje, že v ryze obecné rovině uvedené skutečnosti v odůvodnění rozhodnutí týkající se materiálního znaku informace nemají oporu ani ve správním spise.

30. Soud tak v dané věci musel žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
31. Pokud ministryně financí odkazovala na podporu své argumentace ve věci na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 93/2020 – 24, soud uvádí, že tento byl právě pro nesprávný právní názor zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 3 As 100/2021 – 41.
32. S ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud pro předčasnost již dalšími námitkami žalobce nezabýval.

IV.

Závěr, náklady řízení

33. Soud shrnuje, že zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Setrvá-li správní orgán v dalším řízení na názoru, že žádost žalobkyně je třeba odmítnout, je povinen řádně odůvodnit své rozhodnutí, a to výše nastíněným způsobem. Soud dodává, že nepřikročil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), jak navrhovala žalobkyně, neboť rozkladový orgán může svým řádným odůvodněním v novém rozhodnutí o rozkladu zhojit vady prvostupňového rozhodnutí.
34. Soud rovněž podotýká, že nepřistoupil k postupu dle § 16 odst. 6 informačního zákona, tedy ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a nařízení povinnému subjektu požadovanou informaci poskytnout. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, tento postup přichází zásadně v úvahu tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné. Výjimkou budou jen ty situace, kdy by správní orgán svévolně vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 6 informačního zákona. Tytéž závěry obsahuje rovněž rozsudek sp. zn. A 2/2003-73, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013-36, ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013-33, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 42/2012-31, a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73. Soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo svévolné, nicméně upozorňuje žalovaného, že o svévolnosti by svědčilo zejména to, pokud by žalovaný vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí opakovaně, tj. pokud by ignoroval závazný právní názor soudu vyřčený v tomto rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem náklady řízení činí 11 228 Kč. Soud dodává, že žalobkyni nepřiznal náklady řízení za repliku ze dne 22. 4. 2021, neboť v ní toliko rozvedl podstatnou žalobní argumentaci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14.09.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu